

මට බැර වුනා

- ලියන්නට ඒ කව.

ඉමුතු කරාටුව

අන්තර්-නාගරික

හසයි තිහයි වෙලාව
පිහිටි තදින් නළාව

වනන වීට කොළ කොඩිය
පැළඳ දුම් වයි පටිය

ඉතින් සැරසෙයි පුරුදු
අන්තර්-නගර ගමනට

පසුකර යන වීට
නොමි හඳුනන ලෙස

කුඩා නගර
බලා සිටී
බොහෝ දුකින්

සෑම දිනෙක ඇස ගැසෙන
කිසි දිනෙක නොනවතින
"ඔහු" දෙස

කවිල කුමාර් කාලිංග

මේ කවියකින් ඇවිස්සී ලියූ සටහනකි.
ක.කු.කා. මේවාට වග කිව යුතුය.

"කරුණාවෙන් සවන්දෙන්න// ප.ව.

6.30 ට ධාවනයට නියමිතව තිබූ රථුක්කක බලා
පිටත් වන දුම්රිය අද දින පැයක් පමණ ප්‍රමාද
වෙත බව මගීන් කරුණාවෙන් සලකන්න."

කිසිසේම කරුණාවෙන් සැලකීමට
නොහැකි මේ නිවේදනය දවසේ වැඩ කටයුතු
විසින් මරා දමා ඇති අපේ මලමිනී ඔසවා
පොළේ ගසයි. අපිට ගිනෙන්ගේ දුර්වල ගිහින්
ස්ටේෂන් මාස්ටර්ගේ හෝ එනවුත්සර්ගේ
බෙල්ල මීරිකන්නටය.

පැයෙන් විනාඩි දහයක් යන තුරුම

කුණුහරුල කියමින් සී.ඒ.ආර්. එකෙන් පටන්
ගෙන ආණ්ඩුවත් පටිට ගසා ඇමරිකන්
අධිරාජ්‍යවාදියටත් යේමක් දෙන්නට ඒලැන්
කරමු. විකකින් ඒකත් එපා වී කැන්ටිමට ගොස්
නේ බොහු. වල් පල් ද ඉවර වේ. ඉන්පසු පදික
වේදිකාව දිගේ ඇවිද ගොස් එහි කෙළවරට
යඳ්දී අපි හොඳටෝම නිමිලාය. අනන්තය දෙස
බලා සිටීමු. කවි පහළ වෙයි. හැන්දෑවක නම්
රේල්පාර උඩ අහසේ කළු ඇඳ ගත් වවුලෙන්
පියාබනි.

මේ රේල් පිලි මතින්ම පැමිණ මේ
දුම්රිය අංගනයෙන්ම බැස ගමේ ඉස්කෝලේ
ගිනේ එල්ලා ගෙන තාත්තාගේ ඇඟිල්ලක එල්ලී
ආනන්දයට උඩින් හෙවිලි කළ කොළඹ අහසට
ඇතුළු වුණු හැටි මට සිහි වෙයි. එදා තාත්තා
මා ඇල්ලවා හබමින් මරදානේ මේ බිම් මතින්
ඇවිද යන්නට ඇත. අම්මා මං එනතුරු ලීඳු ලහ
උණ පසුර අතරින් ඇත වෙල මැද ගුරු පාර
දෙස බලමින් ඉන්නට ඇත.

බොහෝ නවකතාවල ඇත්තේ හරිත
පැහැ තණ බිම්ය. නොඑසේ නම් ගි කියන
මසුන් නිදන ගංගාවන්ය. ගිමෙන් මිදුණු කඳු

බොහෝ නවකතාවල ඇත්තේ
හරිත පැහැ තණ බිම්ය. නොඑසේ නම්
ගි කියන මසුන් නිදන ගංගාවන්ය.
ගිමෙන් මිදුණු කඳු මුදුන්ය. අපේ
කතාවල ඇත්තේ දුච්ඡලෙන් සැදී
දුම්රිය අංගනයන්ය. එද මේ බිම්
මේ අවකාශයන් අපේ මතක දරා
නිකොලමින්ව හිඳින්නෝය. ඒ පිදුරු
ගොඩකැසී ද ඒවා තුළ අපේ නැතිවුණු
ගිහිමේ මතකය නිදන් කොට ඇතැයි ද
රත්ත ශ්‍රී කියයි.

මුදුන්ය. අපේ කතාවල ඇත්තේ දුච්ඡලෙන් සැදී
දුම්රිය අංගනයන්ය. එද මේ බිම් මේ අවකාශයන්
අපේ මතක දරා නිකොලමින්ව හිඳින්නෝය. ඒ
පිදුරු ගොඩකැසී ද ඒවා තුළ අපේ නැතිවුණු
ගිහිමේ මතකය නිදන් කොට ඇතැයි ද රත්ත
ශ්‍රී කියයි.
සුදු පිදුරු හතු පිපෙන
මතකයේ පිදුරු ගොඩ
සහවා ගෙන හිදී
එදා නැති වුණු ගිහි.

පරණ අත හැර දමන ලද මිහි මැදිරි
කළුපට ඇඳගෙන බිය අවුළුවයි. රේල් පිලි
අනන්තයේ ඇත කුරා කුහුණු මිනිසුන් පෙනේ.
අපට අපේ ජීවිත සිහි වේ. රේල් පිලි වලට ද පණ
එයි. සිල්පර කොටත් හබයි. නිකන්ම නිකන්
මිහි හඳවත් ද කවි සිතුවිල්ලෙන් ගැබ්බර වේ. ඒ
කවි ලියන්නේ කොළඹ දුම් පිරුණු අහසේ ය. ඒ
කවි ලියන්නේ කොළඹ කසුරු නිදියන පොළවේ
ය. ඉදු හිට අපෙක් කරදාසියක ඒ කවි ලියයි.
අපි පත්තරෙන් ඒ කවි බලා අපි නොලිවු කවිය
සිහි වී හබමු.

මම නවතිමි. මම නවතින්නේ
මොකටදැයි මම දනි.

චාරංග ජයසේන
www.boondi.lk

ලොවට විවර වුණ මාධ්‍ය කවුළුව

සන්නස
ON LINE

www.sannasa.net

ශ්‍රී ලංකාවේ පුවත්පත් කියවන්න
ශ්‍රී ලංකාවේ ගුවන් විදුලියට සවන් දෙන්න
ලෝකයට එක් වන්න
නොදම තැන මෙන්න

www.sannasa.net

From August 2009

From August 2009

Sannasa presents

horizon
SEE BEYOND

English Supplement

From August 2009